

bam
bú

La gran aventura

Jordi Sierra
i Fabra

Editorial Bambú és un segell
d'Editorial Casals, S.A.

© 2007, Jordi Sierra i Fabra
© 2007, Editorial Casals, S.A.
Tel. 902 107 007
www.editorialbambu.com

Disseny de la col·lecció: Miquel Puig
Il·lustracions interiors i de la coberta: Josep Rodés

Segona edició: febrer de 2009
ISBN: 978-84-8343-021-7
Dipòsit legal: M-6199-2009
Printed in Spain
Imprès a Edigrafos, S.A. - Getafe (Madrid)

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni el seu tractament informàtic, ni la transmissió en cap
forma o per qualsevol mitjà, sigui electrònic, mecànic, per
fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís
previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

Índex

1. Els missatgers _____	7
2. Els presoners de Milo Zederiak _____	11
3. La petició i el canvi _____	16
4. Milo Zederiak _____	22
5. Viatjant amb un somni _____	26
6. En la ment de l'escriptor _____	32
7. El Nervi Sensible _____	37
8. El presoner de les Males Idees _____	44
9. El Nan Infiltrat _____	49
10. El món màgic _____	55
11. Fent camí cap al Centre d'Operacions _____	59
12. I comença el rescat! _____	64
13. Els primers alliberats _____	68
14. Problemes burocràtics _____	74
15. El Departament d'Idees _____	78

16. Lisandra i Cassandra _____	83
17. La rebel·lió dels Personatges Perversos _	88
18. Escapada a través del cervell _____	94
19. La dona perduda al Racó dels Records _____	98
20. Els instants finals _____	105
21. Lliures! _____	110
22. De retorn a l'harmonia _____	118

1. Els missatgers

Les estrelles es gronxaven als pentagrames de l'Espai, espurnejant lluminoses i expectants. Planetes, cossos, essències, somnis o realitats constituïen l'horitzó de les coses immediates en aquell lloc enorme. L'Univers sencer, amb els seus milions de formes materials o immaterials, s'agitava pres del nerviosisme del moment. I quin moment.

L'hora de la Gran Assemblea.

El Temps mateix, traient el cap per damunt d'aquell guirigall, desgranava els segons de la seva quietud en la impaciència de la seva mesura.

Faltava poc.

Gairebé res.

Un cometa, un dard flamíger, potser un milió, va despuntar en algun lloc. La Llum, aplegada en una

forta llampada, va ser l'antesala de la resplendor final, com si totes les Constel·lacions cremessin. De sobte va fluir una brisa suau i es va començar a formar la Presència allà mateix, al centre de la Gran Assemblea.

L'Audiència estava a punt de començar.

L'Equilibri de l'Univers havia arribat.

–Sigueu tots benvinguts –va anunciar una veu.

Un Sol brillant es va avançar amb l'Ordre que calia seguir. Es va fer el silenci i li va tocar el torn a ell. Va ser tan grandiloqüent com directe, ple d'escalfor.

–Vistes per a la Gran Assemblea! –va anunciar.

Es va desfermar l'últim murmuri d'expectació i, tot seguit, es va fer el silenci. Petits i no tan petits problemes serien atesos. Grans o no tan grans causes serien discutides. Solucions ràpides per a tants i tants temes. L'Equilibri de l'Univers esperava molt seriós, i tot en ell era tan pur i transparent com una glopada d'aire net.

–La Constel·lació d'Isamkor, que es troba a l'extrem oriental de l'Univers, demana ser traslladada a una zona més agradable –va parlar el Sol brillant–. El satèl·lit Lizam, de la Lluna de Maia, desenvolupa una òrbita perillosa al voltant dels seus germans Lisar i Lidom, per la qual cosa sol·licita ampliació d'òrbita. El Planeta Gobar es vol aproximar a un Sol per poder

tenir vida a la seva superfície. Pel que sembla és la seva màxima il·lusió. El Sistema Damis...

Casos. Un centenar. Un miler. L'Equilibri de l'Univers jutjava i feia allò que el seu mateix nom indicava: equilibrar. Ni tan sols es tractava de jutjar. L'Univers era una Forma Viva, i molt jove, en constant evolució, i necessitava a cada moment un Ordre per al seu propi desenvolupament, continuïtat i existència harmònica.

Era bonic.

El Temps sospirava segons, embolcallats amb tota la seva pompositat.

I va ser llavors quan...

–Ajudeu-nos!

–Sisplau!

–Deixeu-nos parlar! És urgent!

El Sol va interrompre la seva lectura, les Estrelles van parpellejar incrèdules, tothom va buscar els amos d'aquells tres crits. Tot l'Univers es va remoure a instàncies de l'esverament del Temps.

I l'Equilibri de l'Univers va mirar els tres minúsculs éssers que, tot d'una, havien aparegut allà, a la Gran Assemblea.

Els coneixia.

Un d'ells era un nen que duia un curiós vestit verd i portava un petit barret coronat amb una ploma.

L'altra, una noia molt guapa, amb aspecte de camperola. El tercer era un valent lluitador amb evidents aires d'heroi.

Peter Pan, Bella i Hèrcules.

2. Els presoners de Milo Zederiak

Quan tothom es va adonar que l'Equilibri romania impassible, sense fer mostra d'estar enfadat per la interrupció, els primers murmurs es van esvaïr. La seva meravellosa figura es va omplir de llums de tots els colors.

–Qui necessita ajuda? –va parlar.

Un torrent d'harmonia va inundar la Gran Assemblea. Els presents van quedar-ne impregnats. L'angoixa dels nouvinguts, però, no va minvar.

–El Món de la Fantasia –va proclamar Bella, responent la pregunta de l'Equilibri–. Venim en nom seu. Nosaltres...

–Sé qui sou –va envair l'Espai amb la seva veu serena l'Equilibri de l'Univers–. Tu ets Bella, protagonista de la meravellosa història *La Bella i la Bèstia*.

I tu Peter Pan, el nen que no volia créixer i que viu al País de Mai Més. I, finalment, tu ets Hèrcules, l'heroi mitològic.

–Oh, sí, sí senyor, sóc un heroi –va presumir aquest últim, ple d'orgull–. De fet, aquest petit problema...

–Silenci!

Hèrcules va callar de cop.

–Parla tu, Bella –la va convidar l'Equilibri–. Quin vent us porta per aquí, i per què heu interromput la Gran Assemblea? El vostre problema deu ser molt important.

–És més que important –va acceptar la responsabilitat de parlar la noia–. És molt urgent, qüestió de vida o mort, i gairebé no ens queda temps.

El Temps va esbufegar molest.

–Sempre me les carrego jo –va rondinar per a si mateix–. Passi el que passi, és culpa meva. Ningú no m'utilitza bé.

–Tenim casos importants per resoldre en aquesta Audiència –va dir el Sol brillant, encara amb l'Ordre al seu poder–. Com podem ser justos i saber si el vostre és, certament, el més urgent de tots?

–Permeteu-me que us expliqui els fets –va dir Bella–. Després, jutgeu.

L'Equilibri es va prendre un instant per deliberar.

El Món de la Fantasia era un dels racons màgics de l'Univers. Un lloc extraordinari, amb les seves pròpies normes i regles. Mai havien provocat alteracions, al contrari.

–Parla –va accedir.

A Bella gairebé se li van doblegar els genolls. Peter Pan i Hèrcules, a banda i banda de la noia, va semblar que l'animaven a començar com més aviat millor. La Gran Assemblea es va disposar a escoltar-la.

–Coneixeu Milo Zederiak? –va dir Bella–. És un humà, un mortal. Viu al Món de les Boires Sòlides, sobre la superfície del planeta Terra.

–Conec la Terra –va dir l'Equilibri–, i també estic assabentat de l'existència de Milo Zederiak. És un meravellós escriptor de contes.

–És més que això! –va saltar Peter Pan–. No n'hi ha cap com ell!

–Oh, sí! –el va secundar Hèrcules–. Des de fa molts anys, el Món de la Fantasia s'ha nodrit de les seves idees extraordinàries, els seus contes sorprenents i els seus bonics personatges, inoblidables i fascinants tan bon punt surten de la seva Imaginació.

–Continua, Bella –la va convidar l'Equilibri de l'Univers.

–A Milo Zederiak se li ha trencat el cor –va dir ella–. Fa poc va morir la seva esposa, la companya

de tota la vida i també la seva inspiració, la seva alegria.

La Gran Assemblea va sentir un corrent de dolor que la travessava de cap a cap. Cada part de l'Espai va percebre la intensitat d'aquell sentiment tan humà i, per tant, tan aliè a ells.

–En el Món dels Humans és natural una cosa així, oi?

–Sí, Equilibri –va dir la companya de la Bèstia–. Però ara Milo es troba tan immers en el dolor, que ha dit que mai més tornarà a escriure contes! Ho entens? Mai més!

De sobte, tots van comprendre el que això significava. El Món de la Fantasia era essencial a l'Univers, i l'Equilibri ho sabia. Sense Fantasia... què es podia esperar?

I no era veritat que els nens eren els éssers més fantàstics de l'Univers?

–És un fet... terrible –va confessar l'Equilibri.

–Una catàstrofe –va manifestar el Sol brillant.

–Ens has d'ajudar! –van suplicar Bella, Peter Pan i Hèrcules.

–Entenc el problema –va reconèixer l'Equilibri amb la veu trista–, però no puc alterar les lleis naturals retornant la vida a aquella dona, ni em puc alterar... a mi mateix. L'Equilibri hi és per a això.

–No ho pretenem –va reconèixer Bella–. Només volem que ens ajudis a rescatar totes les idees i tots els personatges que han quedat dins de la ment de Milo i que ara, si ell no torna a escriure mai més, hi quedaran presoners... i moriran.